

3

Prvního dne vstávají během těchto závodů ostatní běžci vždycky zbytečně brzy. Nervy jim pracují na plné obrátky a dvě až tři hodiny před startem už to v táboře vře, jak si všichni balí a přebalují své batohy, jedí, povídají si a jsou nervózní, jestli si správně zabalili a jestli si dali správně vydatnou snídani ve správný čas.

Chápu to. Také jsem to tak dřív dělával. Ale teď už funguju jinak. Už mám zaběhnutou osvědčenou rutinu.

Devadesát minut před startem: vstanu, obléknu se, dojdu si na záchod.

Šedesát minut před startem: držím se v teple ve stanu a dám si vysoce kalorickou snídani.

Patnáct minut před startem: sbalím si spacák a nafukovací matraci, odejdu ze stanu a přidám se k ostatním běžcům na startovní čáře.

Komukoliv, kdo mě pozoruje, se poslední hodina mojí rutiny musí zdát poněkud zvláštní. Zůstávám totiž až do chvíle, kdy je čas jít, ve spacáku. Dokonce v něm jím i svou konzervu All Day Breakfast (Snídane na celý den). Zatímco všichni ostatní už poskakují venku, poté, co si dali svá dehydratovaná, sušená jídla, já jsem stále zachumlaný ve spacáku, na hlavě mám čepici a láduju se konzervovanou snídaní, která se skládá z fazolí, párku, slaniny a žampionů. Občas na mě někdo divně koukne, protože žádný etapový běžec, který má všech pět pohromadě, by s sebou nikdy netáhl jídlo v konzervě, protože zkrátka váží příliš mnoho. Já si ale s sebou беру jen jednu

plechovku, a tu sním ještě před startem. 450 kalorií, které tím získám, mi rozhodně stojí za všechny ty nechápavé pohledy, které mi ostatní věnují. A bezpochyby přitom přemýšlejí, co jsem to za amatéra.

Tuto snídani si obzvlášť vychutnávám, protože vím, že následujících šest dní nebudu jíst nic jiného než studené, rehydratované jídlo, které bude mít příchut' lososa nebo boloňských špaget. K tomu si občas dám biltong – proužek sušeného masa z Jihoafrické republiky –, pár ořechů a spoustu energetického gelu. Koncem týdne už se mi z tohoto jídla bude zvedat žaludek, ale je to zkrátka výživná strava, která zároveň moc neváží, takže nebudu mít batoh příliš těžký.

Užíval jsem si každíčkové sousto své studené snídaně. Tři kumpány z Macaa jsem nikde neviděl, ale moji ostatní spolubydlíci – dva Britové a jeden Američan – na mě zírali, jako by mi snad úplně přeskočilo. Nikdo z nich ale neřekl ani slovo. Jakmile jsem dojedl, znovu jsem si lehl a zachumlal se do spacáku, jak nejlíp to šlo. Myslím, že oni na mě jen dál nevěřicně civěli.

Když zbývalo už jen posledních patnáct minut, vylezl jsem ze spacáku ven, sbalil si věci do batohu a zamířil na start. Věděl jsem, že na mě budou lidé kolem zírat, což se taky stalo. Pokaždé na mě zírají, když mě první den uvidí. Mívám totiž na sobě upnuté běžecké tričko, které je zářivě žluté, s logem mého sponzora. A jelikož jsem vysoký a hubený, vypadám v něm tak trochu jako banán. Zatímco během předzávodní přípravy a tréninku jsem sebejistý a věřím si, v okamžiku, kdy spatřím startovní čáru, mě zaplaví pochybnosti. Snažím se je všemožně potlačit, ale nakonec mám pokaždé pocit, že ostatní běžci vypadají lépe než já. Všichni se mi zdají silnější a v lepší kondici a hlavou mi běží, že zatímco oni vypadají jako vytrvalostní atleti, já si najednou znovu připadám jako naprostý amatér. Jediný